

Свята дрібниця

«І учні вернулися знову до себе. А Марія стояла при гробі назовні та й плакала... Говорить до неї Ісус: «Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця» (Ів. 20:10-11, 17).

У стосунках Ісуса з людьми простежується одна закономірність – для Нього не існувало дрібниць. Для Господа все було важливим!

Особливо ілюструє це історія про Марію Магдалину. Уявімо собі ранок, сповитий у сиву шаль туману... Жінку, що стоїть біля порожньої гробниці, у якій поховали Ісуса Христа; пелени, які ще донедавна обвивали святе тіло; учнів Петра та Івана, котрі прибігли й утекли, боячись, щоб їх хтось, бува, не побачив...

Раптом до жінки підходить Ісус і запитує, чому вона плаче. Та пояснює, що хтось забрав тіло Вчителя, й вона не знає, де Його поклали. Він, бачачи її розпач, відкривається їй, стає Тим, Якого вона впізнає, Котрого знала раніше. Марія хоче обняти Його, не вірячи власним очам. Адже таке диво вона бачить уперше! Її Равуні живий! Але ж був мертвий! Однак – живий! Думки й почуття суперечать одне одному. А руки шукають дотику: «Невже?».

Ісус просить, щоб Марія не доторкалася до Нього. Чому? Ти ж не привид? Не ілюзія? Ти Той Самий! Живий! Він пояснює: «Я ще не зійшов до Мого Отця».

Господи Ісусе! По дорозі на небо з безодні смерті Ти зупинився на землі, щоб заспокоїти засмучену жінку. Ти ж іще не з'явився перед лице Свого Батька, Отця світів! Невже для Тебе людина така важлива?!

Після Свого тріумфального, переможного, незбагненного і єдиного воскресіння Ти звертаєш Свій погляд на людину. Невже Ти не міг з'явитися Марії Магдалині пізніше, тоді, коли й учням? Тобі так болять сльози жінки? Для Тебе це не дрібниця?

Так, вона не побоялася великого каменя біля входу в печеру, не втекла разом з учнями, не злякалася римських воєнків. Це плата за її вірність? Чи це Твоя милість? Що це, Господи?

Святі хвилини. Святі розмови. Святі дрібниці. Розуміння цього додає віри та сили. Його уваги вистачить на всіх. Для Господа все, що пов'язане з людиною, – не дрібниця. У лексиці Його любові нема такого слова!..

МВС та Всеукраїнська Рада Церков налагоджують взаємодію у Міністерстві внутрішніх справ

29 жовтня відбулася зустріч представників кількох підрозділів відомства із представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Релігійні діячі зазначили, що найкращий спосіб боротьби зі злочинністю – це профілактика та упередження злочинних дій. У рамках реформування правоохоронної системи вони запропонували свою допомогу в підвищенні моральних якостей працівників МВС та участь у підготовці морально-етичного кодексу співробітників правоохоронних органів, повідомляє Інститут релігійної свободи.

У МВС зазначили, що органи внутрішніх справ вживають заходів щодо забезпечення контролю за розслідуванням кримінальних проваджень, розпочали за правопорушеннями на ґрунті расової, національної чи релігійної нетерпимості.

«Протягом дев'яти місяців поточного року слідчі підрозділи розпочали 168 кримінальних проваджень. Вони відкриті за фактами вчинення злочинів, пов'язаних із заволодінням майна з приміщень церков, інших релігійних споруд та культових будинків (119), а також за їхнє пошкодження, руйнування чи захоплення (30). Частина кримінальних проваджень (19) відкриті за фактами порушення рівноправності громадян залежно від їх релігійних переконань, а також за порушення здійснення релігійного обряду, осквернення або знищення релігійних святинь», – зазначила Дарія Рубежна, старший слідчий в особливо важливих справах Головного

слідчого управління МВС України.

Під час дискусії представники Всеукраїнської Ради Церков озвучили низку проблемних питань, які потребують більшої уваги МВС. Серед них:

- взаємодія в інформаційній сфері задля висвітлення реальної релігійної ситуації в Україні та протидії неправдивій російській пропаганді;
- об'єктивне розслідування правопорушень, вчинених під час зміни православними громадами церковної юрисдикції;
- захист приватності громадян у процесі відкриття державних реєстрів;
- недопущення безпідставного кримінального переслідування тих віруючих громадян, які хочуть скористатися конституційним правом на

альтернативну (невійськову) службу під час мобілізації.

За результатами зустрічі представники МВС та ВРЦіРО досягли домовленостей про тісну взаємодію та співпрацю в питаннях упередження та розкриття злочинів, що посягають на свободу совісті та віросповідання або мають під собою релігійне підґрунтя.

ІРС.

Релігійні діячі – проти нав'язування Україні ідеології одностатевих зв'язків

Представники Церков і релігійних організацій розкритикували протягування поправки до Трудового кодексу на захист сексменшин, що відбулося в незаконний спосіб під тиском керівництва держави та європейських дипломатів.

Про це 19 листопада повідомив голова інформаційного управління Української Православної Церкви Київського патріархату архієпископ Євстратій (Зоря) на прес-конференції в агентстві «Інтерфакс-Україна», повідомляє Інститут релігійної свободи.

Він нагадав, що вимоги Європейського Союзу до України в частині лібералізації візового режиму обговорюють уже кілька років. Водночас норма про заборону дискримінації за ознаками «сексуальної орієнтації» та «гендерної ідентичності» не була винесена на широке обговорення, і парламент проголосував із порушенням встановлених законом регламентних норм.

Архієпископ Євстратій упевнив, що мета ухвалення цієї поправки до Трудового кодексу – введення в юридичне поле України термінів «сексуальна орієнтація» та «гендерна ідентичність», щоб у майбутньому прийти до легалізації одностатевих зв'язків, а також до заборони на

критику нетрадиційної сексуальної орієнтації та людей, які її пропагують.

«Церкви та релігійні організації в Україні категорично виступають проти будь-якого роду дискримінації, але вони не вважають, що можна на догоду одним громадянам дискримінувати інших громадян – коли йдеться про такі речі, як свобода слова та віросповідання, а це також одні з основоположних прав людини», – наголосив архієпископ.

Керівник департаменту зовнішніх зв'язків Української Греко-Католицької Церкви о. Олекса Петрів підкреслив, що гомосексуалізм чужий українській культурі. «Ми закликаємо людей усвідомити, що відбувається, і не допустити пропаганди того, що не є встановленим нашої української культури», – сказав священик.

Заступник голови відділу зовнішніх церковних зв'язків Української Православної Церкви (в єдності з Московським патріархатом) о. Микола Данилевич наголосив, що Церква в Україні виступає проти пропаганди гомосексуалізму, до якої можуть призвести зазначені антидискримінаційні поправки. «Ми – не за дискримінацію, ми проти пропаганди способу життя, який уже виходить на законодавчий рівень», – зазначив він.

просто наш погляд чи зір, але й серце та душу. Є багато речей, яких християнин повинен уникати і навіть не бути там, де вони є (див. Псалом 1). Але неможливо відгородитися від усього, захистити почуття від непотрібного шуму, бо тоді, за словами апостола Павла, нам потрібно вийти зі світу.

Та Господь дарував нам чудову здатність концентрувати свою увагу на тому, що корисне для душі. Якщо віруюча людина буде зосереджуватися на Бозі, шукатиме Його, розмовлятиме з Ним, думатиме про Нього, то весь шум та гам гріховної «вечірки» не торкнуться її серця та душі.

Ю. В.

Ефект вечірки

Лікарі-психологи відкрили одну цікаву особливість людини, яку вони назвали «ефектом вечірки». Суть її полягає в тому, що людина здатна концентрувати свою увагу на тому, що її цікавить в даний момент, не зауважуючи, що відбувається навколо. Для ілюстрації вони обрали усім знайому вечірку (або будь-яке гучне зібрання людей).

У жовтні 2017 року християнський світ відзначатиме п'ятсотліття початку руху Реформації, що призвів до глибоких змін усього християнства. Ця дата надає унікальну можливість переосмислити історичний шлях протестантизму і його впливу на розвиток християнства і всієї західної цивілізації.

3 листопада 2015 р. у рамках програми заходів, присвячених ювілею Реформації, в Українському католицькому університеті (УКУ) відбувся круглий стіл «Реформація і католицтво».

Його організатори – Ресурсно-дослідницький центр Євро-Азійської акредитаційної асоціації (ЄААА) при підтримці та участі філософсько-богословського факультету та Інституту екуменічних студій УКУ – мали на меті стимулювати науково-богословську та релігієзнавчу взаємодію протестантської Реформації та католицтва. Захід зібрав близько 70 учасників – відомих вітчизняних і закордонних науковців та богословів, студентів, представників духовенства та громадськості.

Одним з модераторів круглого столу був науковий співробітник Ресурсно-дослідницького центру ЄААА, служитель церкви ХВС Михайло Мокієнко. Він при-

У рамках підготовки до 500-літнього ювілею Реформації науковці провели круглий стіл «Реформація і католицтво»

вітав учасників заходу та окреслив проблемні поля в контексті дискусії.

Доктор філософських наук, професор-історик Вікторія Любаченко у своїй доповіді про розвиток політичної думки в Речі Посполитій повідомила про співвідносності політичних ідеалів католиків та протестантів, визначила

причини занепаду протестантських громад в кінці XVII – на початку XVIII ст.

Професор екуменічного та догматичного богослов'я Папського богословського факультету св. Андрія Боболя о. Марко Бляза здійснив порівняльний аналіз антропологічних та сотеріологічних аспектів католицизму та протестантизму, викорис-

товуючи фундаментальний віронавчальний документ лютеранства – Аугсбурзьке віросповідання 1530 р.

За допомогою вдалих образів та метафор автор продемонстрував своєрідність богословської поліфонії між цими гілками християнства.

Жваву реакцію аудиторії викликала тема кандидата історичних наук, директора Ресурсно-дослідницького центру ЄААА Романа Соловія, присвячена феномену «нового чернецтва». У контексті постмодерної релігійності доповідач продемонстрував передумови формування та ідейні виміри нетипового, на перший погляд, явища «чернецтва в протестантизмі». У процесі обговорення теми було виявлено чимало аналогів цього феномена в протестантському середовищі, включаючи окремі вияви у вітчизняному євангельському контексті.

Тему католицько-протестантського діалогу продовжив у своєму відеозверненні професор, завідувач кафедри богослов'я

в університеті Томи Аквінського о. Роберт Марко. На підставі документів офіційних діалогів між Церквами доповідач викремив актуальні підходи до поняття церковної єдності, показав богословські та практичні труднощі, а також перспективи подальшого діалогу.

Як коментує Михайло Мокієнко, у ході цього круглого столу відзначили актуальність та високий рівень доповідей і висловили сподівання, що такі міжконфесійні заходи в рамках святкування 500-літнього ювілею Реформації триватимуть і надалі. Вони сприятимуть поглибленню міжконфесійного діалогу.

chve.org.ua.

Всеукраїнська Рада Церков просить Обаму допомогти подолати гуманітарну катастрофу в Україні

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій звернулася з листом до президента США Барака Обами з проханням про допомогу для подолання гуманітарної кризи в країні.

Про це офіційно повідомили у столиці США українські релігійні лідери – автори послання, – повідомляє Укрінформ.

«Звертаємось до вас від імені нашого народу про допомогу, щоб подолати гуманітарну катастрофу, яка охоплює нашу країну. Потреби величезні: від медичних засобів до предметів щоденного вжитку, таких, як їжа, вода та одяг», – наголошується в листі, презентованого в Вашингтоні патріархом Київським і всієї Русі-України Філаретом, предстоятелем УГКЦ Святославом Шевчуком та головним рабином Києва і України Яковом Дов Блайхом.

У той час, як ЗМІ постійно повідомляють про війну Росії проти України, про реформи українського уряду та фінансові виклики, питання людських страждань від бойових дій згадується рідко, зазначається у зверненні. Крім того, що Україна безумовно потребує більшої військової, фінансової та політичної підтримки, «ми

маємо зосереджуватися на гуманітарному аспекті».

У документі нагадується, що, за офіційними даними ООН, понад п'ять млн. людей в Україні, у тому числі 1,7 млн. дітей, мають відчайдушну потребу в гуманітарній підтримці. При цьому підкреслюється, що понад 65% потреб залишаються незадовільними.

Релігійні лідери України подякували США за вже надану допомогу та звернулися з проханням про розширення певних програм.

«Ми просимо збільшити допомогу та задіяти весь потенціал Державної програми партнерства Національної гвардії США, а також програми «Партнерство заради миру» як інструментів полегшення наслідків гуманітарної катастрофи», – наголошується в листі.

При цьому зазначається, що реалізація цих програм дозволить швидше, упродовж лічених днів, та ефективніше доставляти в Україну медичну допомогу та інші гуманітарні вантажі.

Релігійні лідери передали вищезгаданий лист членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій – УПЦ КП, УГКЦ, РКЦ в Україні, протестантських Церков (ВСОЄХБ, ЦХВЄУ, УХЄЦ, УЛЦ), а також ДУМУ і OIPOY – президенту США Баракі Обамі.

У Києві представники різних Церков молилися за дітей-сиріт

8 листопада у храмах України молилися за дітей-сиріт. А 10 листопада в Києві на державно-церковному рівні провели акцію з нагоди Всеукраїнського дня молитви за дітей-сиріт.

Організатором заходу виступили Альянс «Україна без сиріт» та Київська обласна державна адміністрація за участю представників Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій Київщини.

Особливістю молитви було те, що на сцені разом молилися представники різних конфесій і діти, які провадили молитву.

До присутніх із вітальним словом звернувся о. Василь Чудийович, який наголосив на двох аспектах сирітства: спільнотному та соціальному.

«Якщо брати до уваги етимологію слова «сирітство» – латиною «orbus» означає «поставлений поза

спільнотою» – то воно означає дитину, яка не має не лише батьків, але й жодної опіки. Тому рання християнська Церква не тільки молилася за таких дітей, а й збирала різноманітні дари, щоб їх матеріально підтримати. У цьому виражалась сутність Церкви – охопити своєю любов'ю та опікою всіх. Таким чином ці діти почувалися не покинутими, а навпаки, потрібними в спільноті. Подібне завдання і сьогодні стоїть перед Церквою, бо саме в цьому вона показує свою автентичність», – сказав священик.

Він зауважив, що в Україні сьогодні дуже поширене соціальне сирітство. «Часто буває, що в дитини є батьки, але вони не дбають про неї фізично, а що гірше – духовно. І діти через це стають сиротами соціальними. Сьогодні ми молимося за дітей-сиріт, які не мають батьків, а також молимося за батьків, щоб вони не позбавляли своїх дітей любові мамі й тата».

PICU.

«Хто думає лівою?»

Ліва півкуля головного мозку більше пристосована до аналітичної діяльності і відповідає за логічне мислення людини, тобто за формулювання понять, побудову узагальнень, висновків, складання прогнозів тощо. У правій півкулі містяться центри керування орієнтацією в просторі, центри, що визначають музичальність, просторове уявлення. Отже, права півкуля спеціалізується на забезпеченні образного сприйняття навколишнього середовища, на формуванні об'єктивного емоційного ставлення до себе, інших людей і до предметів; це база конкретного образного мислення, емоційного сприйняття оточення.

«Хто думає лівою?» – це назва простенького тесту в одній книжці з психології, який допомагає визначити, яка саме півкуля мозку більше розвинута в людини.

Так ось, був час (дуже короткий), коли я вірила в Бога. Який має лише ліву півкулю. Гадаю, що всі знають, що вона відповідає за логіку та аналіз. Безумовно, я не могла сумніватися в тому, що Бог, Який створив небо і землю, дуже розумний! Усі ці науки (алгебра, хімія, біологія, фізика тощо) – це те, що здатне ввести мене в істинне благоговіння перед розумом Творця!

І в якийсь момент я з легкістю примкнула до «ліво-півкульного» християнства. Його особливість полягає в тому, що воно дуже логічне, раціональне та послідовне. Крок вправо, крок вліво – розстріл! Такий закон, і такими стають всі, хто обмежив характер Бога тільки своєю людською логікою.

Однак, щоденно читаючи Книгу псалмів (це моя особиста традиція), я виявила, що в Бога, на щастя, є й права півкуля. Він емоційний! («... більше від неба Твоє милосердя!» (Пс. 107:5). Ого! Якщо вже Його

розум настільки великий, то наскільки Його милість і почуття більш від наших!

То яка ж півкуля переважає в Божому характері (пробачте за такий земний термін)? Ризикну сказати, що права! Інакше яким чином заповідь любові раптом опинилася на першому місці (і на другому також), вище будь-яких розписаних правил, постанов і законів?

«Лівопівкульні» фарисеї ніяк не могли зрозуміти діл милосердя, які чинив Христос у супереч всій їхній логіці. Своїм раціональним розумом вони аналізували і звеличували лише суворі та виражені вчинки (жертви, фрази й навіть молитви). Але Ісус зовсім не вписувався в їхню логіку, тому що Він був тою самою милістю Божою, яка прийшла до нас на землю.

Чому Богу так подобався Давид, спонтанний і не завжди послідовний? За раціональним законом лівої півкулі він заслуговував навіть смертної кари за деякі свої вчинки! Тільки права півкуля здатна зрозуміти і оцінити яскраву емоційність його псалмів, його танці (навіть Мелхола, його дружина, не могла зрозуміти їх) і настільки різноманітну музику (від ніжних гусел до гучних кимвалів).

А чому Ісус звелів учням нести Благую Вістку іншим народам? Місіонерське служіння абсолютно не логічне для людського егоцентричного розуму! Навіщо Господь велів нам робити те, що таке клопітливє, обтяжливе й ризиковане для нас?

Чому взагалі Бог любить нас, людей, настільки, що віддав за наші гріхи Свого Сина? Нашим черствим і жорстоким серцям ніколи до кінця не усвідомити всіх Його почуттів до нас.

Але Божя милість вища небес, і розум Його неосяжний! Такий мій Бог, мудрий і милостивий... Проте варто пам'ятати, що серед Його емоцій є не тільки любов і милість, але й печаль, гнів і навіть лють...

А для всіх, хто прагне раціональності та знань, зауважу кілька важливих моментів: «Знання надамає, любов же будує!», «Ніколи любов не перестав! Хоч пророцтва й існують, та припиняться, хоч мови існують – замовкнуть, хоч існує знання – та скасується».

Думаю, що Премудрість – це баланс логіки та милості, а Книга Приповістей – яскраве підтвердження цього.

Світлана АНДРЕЙЧЕНКО.

Близько до хреста, але далеко від Христа

Біля підніжжя хреста продовжували кидати жереб.

Солдати зібралися в коло. Вони забули про злочинця, що висить над ними. Вони ділять його одяг, сподіваючись збагатити свій гардероб за рахунок розп'ятого теслі.

Як виглядала ця сцена в очах Ісуса? Про що Він думав, дивлячись униз, де під Його закривавленими ногами, зібрались у коло, солдати кидали жереб? Що Він відчував? Можливо, Він був здивований. Прості солдати стають свідками найвеличнішої події у світі, а вони навіть не знають про це. Для цих солдатів це просто ще одна п'ятниця, а Він – ще один злочинець.

Кидують жереб на майно Христа. Голови опущені. Очі дивляться в землю. Хрест забутий.

Символізм цієї сцени вражає. Він змушує задуматися про нас. Про віруючих. Про тих, хто претендує на спадщину хреста. І, можливо, ми не так уже й не схожі на тих солдатів. Ми теж граємо в гри біля підніжжя хреста. Ми конкуруємо за те, щоб стати їхніми учасниками. Бореми за суспільне становище. Судимо й засуджуємо.

Суперництво. Егоїзм. Власні досягнення. Це все там, біля підніжжя. Нам не подобається, що робили інші, тому ми забираємо виграні «сандали» і роздратовано йдемо собі. Ми так близько біля хреста і так далеко від нього, пролітої на ньому.

Ми так близько до найнеймовірнішої події у світі, а поводитимось, як пересічні азартні гравці, що збилися в натовп в перепалці, відстоюючи свої дріб'язкові інтереси.

Скільки годин було витрачено на проповідування банальностей? Скільки церков розпалося через сікчемність? Скільки відомих діячів сідало своїх улюблених коників, оголошувало мечі гиркоти й з ентузіазмом вирушало на битву з

братами через питання, не варті обговорення?

Ми так близько до хреста й так далеко від Христа.

Наш фах – це швидкий обмін ударами на взірєць: «Я маю рацію». Ми пишемо книги про те, як неправильно роблять інші. Ми спеціалізуємося на пошуках пліток і стеємо експертами у викритті людських слабкостей. Ми збиваємося в маленькі групи, а потім знову розбігаємося на всі боки.

Ще одна назва. Ще одна доктрина. Ще одна «омана». Ще одне віросповідання, як ще одна партія в покер. Господь наш, мабуть, дивується, дивлячись на нас.

Засунувши великі пальці рук за лацкани піджака, ми посміхаємося: «Які егоїсти ті солдати. Вони були так близько біля хреста, і, все-таки, так далеко від Христа». А ми? Настільки ми відрізняємося від них?

Наші розбіжності в поглядах такі численні, що ми їх не можемо систематизувати. Так багато гілок, і в кожній з них свої відгалуження.

Невже наші відмінності існують, щоб розділити нас? Невже наші думки існують, щоб виділити нас? Невже наші стіни існують, щоб відгородити нас? Невже через це неможливо об'єднатися заради спільної справи?

«Нехай всі вони будуть єдині!», – мовив Ісус. Єдині. Не єдині в групах по дві тисячі чоловік. Але єдині в одному. Одна Церква. Одна віра. Один Господь. Не баптисти, не методисти, не адвентисти. Просто християни. Просто Христос.

Занадто ідеалістично? Немоżliво досягнути? Не думаю. І важчі справи робилися. Наприклад, одного разу на хресті Творець віддав Своє життя за Своє твориво.

Проблема в тому, чи можете ви збудувати міст, що з'єднає береги? Кинути рятівну мотузку через безодню? Молитися за єдність? Чи можете ви бути тим солдатом, що приходить до тям, схоплюється на ноги й нагадує: «Це ж Бог на хресті!».

Схожість між поведінкою солдатів і нашими іграми жахає. Про що думав Ісус? Про що Він думає сьогодні?..

Макс ЛУКАДО.

Велич досягнень будь-якого народу залежить від рівня його освіти. Вивчаючи історію виникнення і розвитку освіти інших народів, можна зрозуміти і проаналізувати стан освіти в Україні.

Одним із таких прикладів може бути історія системи освіти єврейського народу. Адже про неї можна дізнатися в одній із найдоступніших книг сучасності – Біблії. Більше того, як християни, ми є спадкоємцями цієї системи. Тому варто детально розібратись у принципах освіти, за допомогою якої Сам Ісус Христос пізнавав Бога та світ.

Навчання в єврейському суспільстві розпочиналося з сім'ї. Власне, воно базувалося на повелінні Господа батькам, записаному у Святому Писанні: «І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоєму. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш» (Повт. Зак. 6:6-7).

Ці слова записані відразу ж після відомої молитви «Шма», яку щодня повторювали в будь-якій єврейській родині. Іншими словами, батьки, які кожного дня проголошували: «Слухай, Ізраїлю, Бог твій – єдиний Бог», тим самим нагадували, що вони відповідальні перед Богом за те, якими виростуть їхні діти й що вони знатимуть.

До того ж у Біблії є книга, зміст і форма якої спрямовані на те, щоб відкрити людям, що мудрість походить лише від Бога. Ця книга – Приповісті Соломона. Вона говорить, що початок премудрості – страх Господній. Мета знань – пізнати Творця та Його діла. І саме в такому контексті виховувались молоді євреї.

Існувала ще одна практика – будь-яка дитина в єврейському суспільстві повинна була здобути якусь професію. Байдуже, скільки статків ти маєш і який суспільний шабел посідаєш – ти повинен уміти працювати своїми руками, щоб змогти прогодувати себе й свою сім'ю. Така позиція базувалася на тому, що праця – це благословення від Бога, і благословенний той, хто може споживати плід рук своїх. Саме батько мав навчити свою дитину ремеслу. Побутувала думка, що той, хто не вчить працювати свою дитину, виховує злодія.

Тому апостол Павло, незважаючи на те, що вчився в одного з найвідоміших учителів того часу – Гамаліїла й займав високу посаду в Ізраїлі

Освіта по-єврейськи

(належав до правлячої партії фарисеїв), знав ще одне ремесло – виготовлення наметів. І під час місіонерських подорожей Європою у скруті для нього часи заробляв своїми руками. Це ще більше приваблювало людей, адже вони бачили, що такий великий муж не цурається простої роботи й не хоче бути тягарем для інших.

Школи в Ізраїлі були звичайною річчю. Можливо, не у звичному для нас розумінні, але це були центри виховання підростаючого покоління. Зокрема, пророк Самуїл був відданий на виховання священику Ілію. Взагалі, у старозаповітні часи дитину віддавали на виховання вчителю. Дитина жила поруч із тим, хто її вчив, і робила те, що він робив, жила так, як учитель. Така освіта була надзвичайно ефективною, адже істинність усіх сентенцій та вчень перевірялася самим життям. Напевне, сьогодні мало хто з сучасних учителів згодився б на таке. Адже ми прийняли грецьку модель навчання, у якій високі матерії – це одне, а повсякденне життя, на жаль, – зовсім інше...

Рівень освіти в Ізраїлі був вищим, ніж у інших країнах. Згадаймо, що ще Ісус Навин хотів отри-

мати письмовий звіт від розвідників, які йшли у Ханаан (Іс. Нав. 18:4-9). Або написи на стінах водоносу, що залишили робітники при царюванні Єзекиї. Більше того, сам цар власноручно мав переписати Книгу Закону й читати її щодня. Грамотність і знання арифметики було звичним явищем в єврейському народі. При виготовленні литого моря, тобто емності, у якій обмивалися священники під час служіння у храмі, користувалися правилами геометрії і навіть знали співвідношення радіуса й довжини кола (поняття «пі») (2 Хр. 4:2). Та й щоб говорити, що Бог єдиний, потрібно розуміти, що таке числівник, і вміти рахувати.

Можливо, та система не дотягувала до рівня Єгипту чи Вавилону. Але згадаймо мету, яку ставили перед собою вчителі в Ізраїлі, – навчити дитину пізнавати Бога в усіх речах на життєвому шляху...

Приблизно у II ст. до н. е. в Ізраїлі була організована мережа шкіл для дітей та молоді. Ці школи організовували при синагогах. Цікавий факт – у синагозі служіння могли виконувати будь-які десять євреїв. Тобто рівень освіти й знань Святого Письма мав бути настільки високим, що умовою заснування синагоги була лише кількість людей.

Спочатку діти ходили в так званій «Дім книги», організованій при місцевій синагозі. Для полегшення навчання кожному учневі давали уривок із Біблії, що починався і закінчувався на першу й останню літери його імені. Щоправда, обов'язкову загальну освіту мали отримати лише хлопчики. А дівчатка навчалися вдома: їхньою освітою займалися мами. Вони вчилися шити, ткати, піклуватися про дітей, готувати їжу й керувати рабами. Проте поряд із цим їх учили музиці, азам грамоти й арифметики та танцям. Заможні сім'ї наймали для своїх дочок домашніх учителів.

Пізніше хлопчики переходили в «Дім вчення» і ставали «синами заповіді» (з єврейської – «Бар-Міцва»), тобто їх починали планово навчати Слова Божого. І першою книгою, яку вони вивчали, була Книга Левит – книга про те, коли, як і які жертви

потрібно приносити у храм. Навчання полягало у вивченні цієї книги напам'ять.

А оскільки Біблія – це книга, в якій є і поезія, і історичні книги, і повчання, і приповіді, і юридичні закони, і пісні про кохання, молоді люди зростали надзвичайно освіченими й вихованими. До речі, на Близькому Сході євреїв вважали найвидатнішими музикантами й співаками. До нас не дійшли нотні записи того часу. Проте у Псалмах постійно згадуються музичні терміни, інструменти й навіть хорові позначки.

Уже в I ст. н. е. рабин Єгошуа Бен Гамала розробив систему освіти, що була закріплена в Талмуді як практика виховання єврейських дітей. Це була відповідь на загрозу еллінізації, тобто насильного прищеплення грецької освіти, культури й мислення. Громада несла відповідальність за те, щоб утримувати школу й учителя. Батьки повинні були стежити за тим, як вчиться їхня дитина. Окрім того, громада брала на себе турботи про виховання й навчання дітей із нужденних сімей та сиріт. Учителі мав велику пошану, а вчителювання вважалося найпочеснішим заняттям.

У Вавилонії, де залишилося чимало євреїв після полону, була відкрита академія, де читали лекції, присвячені єврейському праву. Двічі на рік для простих євреїв влаштовували спеціальні навчальні сесії, на яких викладали знамениті рабини.

Тому в Середньовіччі, яке часто називають «темними віками» через те, що освіта прийшла в занепад, більшість євреїв були освіченими людьми і, як наслідок, мали вищий соціальний статус і накопичували багатства. Правда, це породило легенду про те, що всі євреї вміють заробляти гроші на рівному місці. Але це, скоріше, відголоски людської заздрості, аніж правда.

Хтось може сказати, що єврейська освіта була надто однобічною й теологічною. Тоді дайте собі відповідь на питання: якщо ми кажемо, що віримо в Бога, Який є Творцем усього, то в кого питати про природу речей та істинність законів, за якими живе все в цьому світі? Що потрібно досліджувати спочатку – творіння чи Того, Хто дав цьому творінню життя і правила існування?

Коли ми приходимо до Бога з розумінням того, що лише в Ньому заховані мудрість і знання, Він скерує наш розум на те, щоб ми не просто пізнали цю істину, але й через неї могли пізнавати світ, його чудеса та закони.

Олег БЛОЩУК.

Сенс страждань

У всі часи люди страждали від тяжких хвороб, іноді почувалися ізгоями у світі, призначеному для здоров'я... Були такі і в Єгипті за часів Мойсея, і в Палестині за часів Ісуса. Що ж говорить про них Біблія? Чому взагалі народжуються на світ люди з тілесними вадами? Чи є сенс у їхніх стражданнях?

Іноді можна почути, що Старий і Новий Заповіти – різні книги, тому що однаповідомляє про суворі заборони і покарання, інша – про свободу і любов. Насправді ж в обох частинах Біблії йдеться про одного й того ж Бога, та й рід людський не сильно змінився за останні кілька тисяч років, отож можна знайти і полум'яні заклики до любові у Старому Заповіті, і суворі покарання – у Новому.

Але є питання, в яких Старий і Новий Заповіти помітно відрізняються, і одне з них – ставлення до інвалідів. Старий Заповіт украй категоричний: священиком та левитом не може бути людина з фізичною вадою. Господь каже, що інвалід «до жертівника не приступити, бо вада в нім, і не збезчестить святині Моєї» (3 М. 21:23). Каліцтво ставило людину за межам Ізраїлю, обраного народу (5 М. 23:1). А цілий ряд шкірних хвороб (об'єднаних в українському перекладі загальною назвою «проказа») робив людину ритуально нечистою.

Правда, через хворобу чи каліцтво, що не були заразними, з громади не вилучали. І люди з серйозними тілесними вадами вважались шановними членами суспільства: патріарх Ісаак до старості осліп (чим і скористався його син Яків), але не втратив свого авторитету; єдиний нащадок царя Саула, який залишився жити при дворі царя Давида і користувався, як ми сказали б сьогодні, чималими соціальними пільга-

ми, – це Мефібошет, кривий із дитинства.

Найцікавіший приклад бачимо в житті видатного пророка Старого Заповіту Мойсея. Бог послав його до Єгипту, щоб врятувати ізраїльтян від рабства, і він повинен був промовляти до фараона і своїх одноплемінників... Мойсей спочатку довго відмовлявся, бо не вірив в успіх цієї справи. Але була ще одна причина. Він сказав: «О, Господи! Людина я не промо-вель... я важко говорю» (2 М. 4:10-11).

Іншими словами, у нього був якийсь серйозний дефект дикції, він просто фізично не міг говорити перед натовпом.

І Господь послав назустріч Мойсею, що йшов у Єгипет, його рідного брата Аарона: «Він буде тобі устами» (2 М. 4:16). Але якщо Аарон може добре говорити, то чому ж Господь не посилав його? А якщо з якихось причин хоче послати саме Мойсея, чого не виправляє його вади? Таке чудо було б справжньою дрібницею порівняно з чудесами, які будуть супроводжувати ізраїльтян...

Насправді вже тут, у Старому Заповіті, ми бачимо найважливіший принцип співробітництва: люди з фізичними вадами потребують допомоги інших, але й інші, виявляється, не можуть без них обійтись. Загалом, історія обраного народу – це зовсім не історія славних подвигів великих богатирів, як у героїчному епосі практично всіх інших народів. Це, скоріше, низка розповідей про людей слабких, які усвідомлюють свою слабкість, але безмежно довіряють Богові.

Встань та й ходи!

Читаючи Євангеліє, неможливо не помітити, що саме хворі люди – у центрі уваги Ісуса. Інші Ісусові чуда (насичення натовпу п'ятма хлібами, утихомирення бурі, навіть воскресіння дочки Яїри, сина вдови, або Лазаря) – це події, викликані якоюсь особливою ситуацією. Зазвичай Він «ходив по всій Галілеї, по їхніх сина-

гогах навчаючи, та Євангелію Царства проповідуючи, і оздоровлюючи всяку недугу, і всяку неміч між людьми» (Мт. 4:23). Саме це і стає одним із перших пунктів незгоди між Ісусом і фарисеями: чи оздоровляти годиться в суботу?

«Встань, візьми ложе своє та й ходи», – сказав Він одному оздоровленому (Ів. 5:8). Той встав і пішов – і вийшов подвійний скандал: мало того, що людина в суботу несла кудись свій вантаж, так ще, виявляється, й лікарську діяльність вели у священний день відпочинку! Явне порушення правил.

Ісус відповів на звинувачення: у суботу людина може допомогти навіть худобі; бо цей день саме для того, щоб творити добрі справи (Мт. 12:11-12). Пов'язану узами сатани дочку Авраама слід було негайно звільнити в цей день (Лк. 13:16). Насправді фарисеї не забороняли лікарську діяльність по суботах: якщо життя людини загрожувало небезпекою, усі інші правила переставали діяти. Але у разі хронічного, багаторічного, а то й вродженого захворювання хіба не можна було почекати один день?

Але Христос не може відповісти словом «завтра» на заклики виконати волю Отця. Це так само безглуздо, як сказати людині, що страждає від спраги: дам тобі напиться завтра.

З проханням про зцілення своїх близьких зверталися до Христа не тільки ізраїльтяни, але й римський сотник і навіть язичниця фінікійка. Напевно, не було на світі іншого приводу, який змусив би її вдатися з благанням до мандрівного юдейського проповідника, але коли йдеться про здоров'я дочки... І сьогодні нерідко хвороба близького може стати сходиною, що веде людину до віри.

Не маю людини...

Але чи завжди близькі поспішають на допомогу? Та й чи у всіх вони є? Євангеліст Іван оповідає про купіль неподалік Єрусалимських воріт, де чудеса відбувалися регулярно. Коли вода в купелі збурювалася, це був знак, що зійшов ангел, і перший, хто входив у купіль, отримував зцілення. Не дивно, що там постійно було багато людей. Христос,

проходячи мимо, запитав одного такого страдника, чи хоче той одужати. Хворий відповів, що не має нікого, хто допоміг би йому дійти до води (Ів. 5:7).

Чоловік той хворів 38 років. Тиждень за тижнем, місяць за місяцем він спостерігав одну і ту ж картину: при перших ознаках дива юрба кидалась у воду, розпихаючи інших. Йому ж ніхто не допомагав, так що шансів, практично, не було. І його зцілив Ісус. Його одного з усього натовпу. Решта залишилися чекати наступного забігу за своїм першим місцем...

А ось ще одна історія. Ісуса зустріли десять прокажених. Вони шанобливо дотримувалися дистанції і просили Його про допомогу. Ісус звелів їм йти до священників – Мойсей Закон вимагав, щоб саме священник засвідчив очищення від хвороби. Ті повірили Ісусу і пішли, а по дорозі помітили, що зцілені. Подякувати Ісусові повернувся тільки один – самарянин, представник ворожого для юдеїв народу. Інші були юдеями. Поки вони хворіли, між ними не було особливої різниці. Але тепер юдеї мусили показатися священникам у Єрусалимському храмі, а самарянина туди просто б не пустили. Але саме ця розлука привела чоловіка до Христа. «Іди; віра твоя спасла тебе», – такими словами проводив його Ісус (Лк. 17:19). Це Він говорив не всім зціленим. Виходить, що зцілення було дане десятком, але тільки один отримав спасіння.

Хто згрішив?

Практично всі євангельські історії про хворих – це розповіді про те, як їх зцілив Христос. Зцілення – це відновлення цілісності людини, її духовного, душевного і тілесного здоров'я. Згідно з біблійним поглядом на світ, смерть, а значить, і хвороби увійшли у світ через людський гріх.

Але якщо причина страждання – гріх, то значить, кожен страдник несе покарання за якусь конкретну провину? Коли до Ісуса принесли одного розслабленого, Він прямо сказав йому: «Чоловіче, прощаються тобі гріхи твої» (Мт. 9:2). Сказав демонстративно, щоб усі знали про Його владу прощати гріхи, а не тільки зцілюва-

ти. І нам не залишається нічого іншого, як тільки визнати: хвороба була наслідком особистих гріхів хворого. Та й з досвіду знаємо, що такі хвороби, як цироз печінки або наркотична залежність, виникають, як правило, унаслідок дій самої людини, усвідомлених і вільних.

Але ж часто страждає людина, яка не здійснила ніяких тяжких гріхів. Особливо яскравий приклад – діти: ну що вони могли накоїти такого, що покарати їх так жорстоко? А якщо вони вже народилися інвалідами, то про які гріхи можна говорити? Хіба так вони розплачуються за гріхи батьків? Але тоді це несправедливо щодо них!

Євангеліє не обходить це питання. Одного разу Ісус проходив повз чоловіка, сліпого від народження. Учні Його запитали: «Учителю! Хто згрішив: чи він, чи батьки його, що сліпим він родився? Ісус відповів: Не згрішив ані він, ні батьки його, але це для того, щоб на ньому діла Божі з'явилися» (Ів. 9:2-3).

Ісус зцілив сліпого, той прозрів і увірвав, без вагань визнаючи Його Сином Божим і сміливо відстоюючи свою віру перед старшими. За віру в Ісуса тоді вже відлучали від синагоги, і навіть батьки того чоловіка не наважувалися нічого сказати з цього приводу.

Яка, все-таки, дивна відповідь: «Не згрішив ані він, ні батьки його...» Ісус не відповів учням на їх запитання: за що, але Він відповів на інше, не поставлене запитання: для чого страждання? Уявімо, яке життя прожив би той чоловік, якби народився зрячим. Одружився б, народив дітей, побудував будинок, працював би і радів життю. Можливо, був би порядною і чесною людиною, справжнім праведником. Але ніколи б не було цієї дивної зустрічі з Господом і Спасителем, йому б просто не було би про що Його просити, не було чого до Нього приходити.

Тому страждання – це завжди таємниця самого страждальця, ми не маємо права ні про що судити. Зате до нас звернена інша частина слів Христа: «... щоб на ньому діла Божі з'явилися».

А. Д.

Що ви думаєте про третю світову війну? Немає жодних сумнівів у тому, що ця війна неминуча. Про неї згадує Біблія, і саме тому вона неодмінно буде.

І це буде найбільша війна в історії людства. Ось що говорить біблійне пророцтво про цю страшну війну: «І були порозв'язувані чотири Анголи, приготовані на годину, і на день, і на місяць, і на рік, щоб убили третину людей» (Об'явлення 9:15).

Звернімо увагу на кількість жертв – третина всього населення землі. Це виглядає неймовірно. Як таке може статись? Щоб перевірити все докладно, я взявся досліджувати грецький оригінал Біблії, а також різні її переклади.

В одному говорилось так: «Вони вбили третину всіх людей», у другому – так: «Погубили третю частину людства», у третьому: «Умертвили третю частину всіх людей», у четвертому: «Вбили третину всіх людей»...

Я перерахував близько 20 різних перекладів. І в результаті дійшов до висновку, що Біблія однозначно говорить: третя світова війна забере життя третини всього людства.

«І були порозв'язувані чотири Анголи... щоб убили третину людей». Щоб осмислити це пророцтво, зробимо невеликий історичний екскурс. До XX століття не було жодної війни, на якій би загинув мільйон людей. У Першій світовій війні 1914-1918 рр. загинуло 8, 2 млн. Тому цю війну назвали Великою війною. І світ сказав: такого більше не повториться! Шість тисяч років жили і не знали нічого подібного, а тут на тобі – війна, яка забрала життя мільйонів.

У дев'ятому розділі Книги Об'явлення Біблія вказує на вогнище третьої світової війни. Це пророцтво про шосту сурму: «І засурмив шостий Ангол, і я почув один голос із чотирьох рогів золотого жертвенника, який перед Богом, що казав шостому Ангелові, який мав сурму: Розв'яжи чотирьох Ангелів, що пов'язані при великій річці Євфраті. І були порозв'язувані чотири Анголи, приготовані на годину, і на день, і на місяць, і на рік, щоб убили третину людей» (Об'явлення 9:13-15).

У результаті для запобігання таким страхітливим війнам була створена Ліга Націй. Але через 20 років розпочалась Друга світова війна. Цього разу загинуло не вісім, а 52 мільйони людей. Здавалося, людство зійшло з розуму. Як зупинити цей безум? Тільки об'єднавши зусилля всього світу! І в результаті заснували ООН – Організацію Об'єднаних Націй.

Прогресивне людство сподівалося, що ООН все виправить. Але дзуськи! Наближається ще одна війна, на якій загинуть не вісім мільйонів і не 52 мільйони людей. Ця війна забере життя більше двох мільярдів людей. У 40 разів більше, ніж Друга світова.

«І були порозв'язувані чотири Анголи... щоб убили третину людей». Це буде найжахливіша війна. Не можу точно сказати, коли вона розпочнеться. Цілком можливо, що вже найближчим часом. Трохи пізніше стане зрозуміло, чому я так говорю.

Замислімось на хвилину і постараймось собі це уявити. Протягом шести тисяч років людської історії не було жодної війни, на якій загинув би мільйон людей. Настає 1914 рік – і гине понад 8 мільйонів. З 1939-го по 1945 рік гинуть 52 мільйони людей. Наступна війна забере життя понад двох мільярдів людей. Таке важко збагнути.

Наша освіченість сьогодні не має аналогів в історії. Кожні два роки база даних людських пізнань подвоюється. І здається, усі наші знання лише допомагають нам розумніше вбивати один одного. Число розлучень стрімко зростає, кількість самогубств невпинно збільшується. Тюрми не здатні вмістити всіх злочинців. Ми лише що навчилися бути більш вмілими вбивцями.

Ірвін Бакстер

ТРЕТЯ

«Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Матвія 24:3).

Вірші біблійного пророцтва ми читаємо: «А число кінного війська двадцять тисяч раз по десять тисяч; і я чув їхнє число». Це, власне, і є 200 мільйонів. Вражаюче, що той китайський безбожник назвав число, яке згадується в Об. 9:16. Біблія говорить, що саме стільки й буде кінного війська.

Чи це означає, що Китай буде одним з учасників третьої світової війни? Цілком ймовірно, хоча напевне стверджувати не можна. Тому що сьогодні ще двоє «гравців» володіють армією у 200 мільйонів. Населення ісламського світу становить півтора мільярда людей, населення Китаю – один мільярд 350 мільйонів.

Якщо мусульманські країни об'єднаються, то вони спокійно зберуть армію чисельністю 200 мільйонів чоловік.

В Індії сьогодні приблизно один мільярд 250 мільйонів населення. Отож при бажанні Індія могла б зібрати двохсотмільйонну армію, хоча вона й не відіграє на світовій арені такої активної ролі, як ісламська коаліція чи Китай.

Звісно, ми не можемо відкинути ісламську коаліцію, тому що війна розпочнеться на берегах Євфрату, кожний сантиметр якого перебуває під контролем ісламських націй.

сумнівно, це буде ядерна війна. Особисто я в цьому твердо переконаний.

Коли ж розпочнеться третя світова війна? Чи є якась вказівка на цей час? Виявляється, є. Війна розпочнеться перед великою скорботою. А велика скорбота розпочнеться за три з половиною роки до Армагеддонської битви і другого приходу Христа.

Багато людей думають, що велика скорбота почнеться за сім років до Армагеддону. Але це помилкова думка. Наступні уривки з Писання ясно говорять про те, що велика скорбота триватиме три з половиною роки. Якщо хочете вірити в семилітню велику скорботу – вірте. Однак Біблія однозначно говорить про три з половиною роки.

Прочитаємо текст з Книги Даниїла: «І він буде говорити слова проти Всевишнього, і пригнобить святих Всевишнього, і буде думати позмінювати свята та права, і вони віддані будуть у його руку аж до одного часу, і часів, і половини часу» (Даниїла 7:25).

Мова йде про тривалість боротьби антихриста зі святими Божими. Час – це один рік, часи – це два роки, половина часу – це півроку. Звідки це мені відомо? З іншого пророцтва, яке говорить про те саме, але іншими словами. В Об. 13:5 сказано про

А тепер з'ясуємо, хто ж братиме участь у війні. Можна з повною впевненістю казати, що однією з країн-учасниць будуть США. Сьогодні на берегах Євфрату розташовані 145 тисяч американських військових. Крім того, США мають ядерну зброю, здатну погубити більше двох мільярдів людей. Для того, щоб загинула така велика кількість людей, необхідно багато боеприпасів. Нагадаю, що під час найбільшої війни загинуло 52 мільйони, а ми говоримо про число, у 40 разів більше. Тому, без-

антихриста і про владу, яка дана була звірині на 42 місяці панування, щоб провадити війну зі святими: «І їй дано уста, що говорили зухвале та богозневажне. І їй дано владу діяти сорок два місяці».

У Дан. 7:25 сказано: «... до одного часу, і часів, і половини часу», а в Об. 13:5 – 42 місяці. В Об. 12:6 написано, що змій буде воювати з жінкою, тобто з Ізраїлем, 1260 днів: «А жінка втекла на пустиню, де вона мала місце, від Бога для неї вготоване, щоб там годували її тисячу двісті шістьдесят день».

СВІТОВА ВІЙНА

Скільки це? Це 3,5 року. Кожен раз період великої скорботи на сторінках Біблії передбачає 3,5 року. Сам Ісус говорив про гидоту спустошення так: «Коли ж ви побачите ту гидоту спустошення, що про неї звіщав пророк Даниїл, що вона залягла, де не слід, хто читає, нехай розуміє, тоді ті, хто в Юдеї, нехай в гори втікають. Хто на покрівлі, нехай той не сходить узяти речі з дому свого. І хто на полі, хай назад не вертається взяти одіж свою. Горе ж вагітним і тим, хто годує грудьми, за днів тих! Моліться ж, щоб ваша втеча не сталась зимою, ані в суботу. Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з первопочину світу аж досі й не буде» (Марка 13:14-21).

Ісус сказав, що велика скорбота почнеться з гидоти спустошення. У Дан. 9:27 сказано: «І Він зміцнить заповіта для багатьох за один тиждень, а за півтижня припинить жертву та жертву хлібну. І на святиню прийде гидота спустошення, поки знищення й рішучий суд кари не вилетяться на спустошителя».

Господь говорить, що гидота спустошення почнеться посередині останніх семи років. Отож виходить, що всі уривки, в яких позначений час великої скорботи, вказують на 3,5 року. Біблія чітко вказує на семилітній уривок, але перша його половина зовсім не буде скорботою. Великою скорботою будуть останні три з половиною роки.

Звідки нам відомо, що третя світова війна розпочнеться перед самим початком великої скорботи? З Книги Об'явлення. У дев'ятому розділі читаємо пророцтво про шосту сурму, а вже в 10-му – про початок великої скорботи.

Звернімо увагу на перші два вірші 10-го розділу: «І бачив я іншого потужного Ангела, що сховався із неба. Був одягнений в хмару, і над його головою веселка була, а обличчя його як стовпи огні, і мав у руці своїй книжку розгорнену. І він поставив свою праву ногу на море, а ліву на землю...»

Подібний опис зустрічається в Біблії двічі і кожного разу вказує на початок великої скорботи. Прочитаймо ще раз п'ятий і шостий вірші: «А Ангел, що я бачив його, як стояв він на морі й землі, зняв до неба правницю свою та й поклявся Живучим по вічні віки, Який створив небо та те, що на ньому, і землю та те, що на ній, і море й що в ній, що вже часу не буде».

Фраза «вже часу не буде» не зовсім точно перекладена, бо в 11-му розділі ми читаємо про відрізок часу завдовжки в 3,5 року. А пізніше в Об'явленні говориться про інший відрізок часу – довжиною в 1000 років. Там, де написано, що часу вже не буде, інший переклад каже: «Не буде більше затримки» або «не буде більше відтермінування».

Це вказує на поворотний момент історії. Відразу ж після цього ми читаємо цікавий опис – пророцтво про вимірювання храму, який буде зневажуваний язичниками впродовж 42 місяців. Це знову важлива вказівка. Ось ангел поставив одну ногу на море, другу – на землю і проголосив, що затримки більше не буде. Відразу ж після цього ми потрапляємо в останні 42 місяці. В Об'явленні 11:3 говориться про двох Божих свідків, які будуть пророкувати 1260 днів. Отож обидва ці уривки говорять про те, що як тільки ангел поставив свою одну ногу на землю, а другу – на море, розпочнуться останні 3,5 року, відомі нам як період великої скорботи.

Повторимо це раз: у дев'ятому розділі ми читаємо про шосту сурму, яка проголошує третю світову війну; у десятому розділі читаємо про початок великої скорботи. А розділ 11 розповідає про останні 3,5 року. Цей розділ завершується описом останньої – сьомої сурми.

Царство миру стало Царством Господа нашого і Його Христа. Про це також сказано в Старому Заповіті, у 12-му розділі Книги пророка Даниїла.

Звернімо увагу на всі подібності. Вірш 1: «І повстане того часу Михаїл, великий той князь, що стоїть при синах твого народу (це вказівка на народ Ізраїлю і Даниїла), і буде час утистки, якого не було від існування людю аж до цього часу (це не що інше, як вказівка на велику скорботу). І того часу буде врятований із народу твого кожен, хто буде знайдений записаним у книзі» (Даниїла 12:1).

Коли Ісус описував велику скорботу, Він сказав про те, що таких бід, які настануть того часу, не було від початку світу і ніколи більше не буде. Це опис одного й того ж. Даниїл говорить, що настануть важкі часи, яких ще не було за все існування людства, але врятується лише ті, хто буде записаний в книзі.

Отож стає зрозуміло, що Даниїл розповідає саме про велику скорботу. У тому ж 12-му розділі у віршах 6 і 7 читаємо: «І сказав він до мужа, одягненого в льняну одіж, що був над водою річки: Коли буде кінець цим дивним речам? (Іншими словами, коли закінчиться ця велика скорбота). І почув я того мужа, одягненого в льняну одіж, що був над

водою річки. (Пригадуєте, що одна нога ангела буде на воді?). І звів він до неба свою правицю та свою лівицю, і присягнув вічно Живим (Це та сама присяга, що й в Об.10): «Це буде за один час, за часи і за пів часу, і коли скінчиться розбивання сили святого народу, все це сповниться» (Даниїла 12:6-7). Це вказує на перемогу антихриста. А коли настане кінець цих дивних речей? «До кінця часу, і часів, і пів часу» – через 3,5 року.

Отож що ми тут бачимо? Ми бачимо, що про початок цієї війни звіщається в Об. 9. Війна знищить третину людської раси. Далі почнеться велика скорбота. Таких бід, які будуть в той час, не було від створення світу й ніколи більше не буде. Ми не знаємо точно, за який час до початку великої скорботи розпочнеться війна. Це може статися і за два роки до початку великої скорботи, і за чотири, і за п'ять... Про це Біблія не говорить. Однак послідовність подій викладена точно.

Щоб уникнути плутанини, вибудуємо хронологічний ланцюг пророчих подій. Нам відомо, що після шостої сурми почнеться війна, після якої буде підписаний мирний договір між країнами Близького Сходу. Внаслідок цього договору раз і назавжди будуть встановлені кордони Ізраїлю. Храмова гора буде передана під міжнародний контроль, що на решті дозволить євреям збудувати свій храм.

З побудови храму розпочнеться відлік останніх семи років, які передуватимуть Армагеддону і другому приходу Ісуса Христа на землю. Шоста сурма прозвучала, і війна відгриміла. На Близькому Сході нарешті запанував мир. Невдовзі після підписання мирного договору в перші 3,5 року буде споруджений єврейський храм. Швидше за все, це буде саме так. Біблія двічі чи тричі говорить, що Ізраїль збудує свій храм на Хрстовій горі.

Отож храм збудований. Тепер євреї відновлюють практику жертвоприношення. Коли вони почнуть приносити жертви, активісти з захисту прав тварин здіймуть галас і виступлять з протестом. На фоні храмових жертвоприношень ситуація в Ізраїлі стане надзвичайно напруженою. Це не лише моє передбачення. Біблія ясно говорить саме про такий поворот подій. В ній сказано, що після громадського незадоволення антихрист відмінить практику жертвоприношення і покладе кінець щоденним жертвоприношенням. Біблія про це говорить що-найменше тричі.

Антихрист не лише відмінить жертвоприношення, але й зазіхне на розпорядження Храмовою горою. На той час Храмова гора вважатиметься міжнародною територією. Уряд США вже запропонував передати її під міжнародний контроль.

Мовляв, лише так всі суперечки будуть вирішені.

І виглядає на те, що в розпалі хаосу і конфліктів, пов'язаних з принесенням в жертву тварин, антихрист стане на Храмовій горі і проголосить: «Я тут головний, і останнє слово буде за мною». Біблія називає цю подію «гидотою спустошення». Тому що Всемогутній Бог сказав, що Його Ім'я буде перебувати в Єрусалимі і на Хрстовій горі.

Суть гидоти саме в тому, що антихрист посяде

місце Самого Христа, сатана поставити себе на місце всемогутнього Бога. Згідно з Писанням, гидота спустошення відкриє справжню сутність антихриста, але не всьому світові. Більша частина світу так і не дізнається, що це антихрист. Однак люди, які ходять з Богом і вивчають біблійні пророцтва, пізнають його.

Отож на сцені з'являється антихрист, вождь всього світу, відповідальний за велику скорботу. Пригадуєте, що Ісус сказав про гидоту спустошення? Коли ви побачите на святому місці гидоту спустошення, тоді почнеться велика скорбота, якої не було з дня створення світу і не буде більше. Саме на початку великої скорботи буде запроваджене знамення звірини. У цей час кожен житель землі змушений буде заявити про свою відданість антихристу і його правлячій системі. Тоді кожній людині буде поставлено знамення, або число звірини, без якого не можна буде нічого ані купити, ані продати. Це триватиме три з половиною роки, і це буде час великої скорботи і панування антихриста. Пригадуєте, що сказано в Об. 13:5? Що йому буде дана влада на 42 місяці, після чого відбудеться Армагеддонська битва.

Наступного разу ми детальніше розглянемо, які країни братимуть участь в третій світовій війні. Розглянемо також, як виглядатиме світ без третини населення, що загинула внаслідок цієї жахливої війни. Повірте, загинуть будуть загорати бульдозерами. Ми також продовжимо вибудовувати хронологічний ланцюг розвитку подій і з'ясуємо, які країни будуть ключовими гравцями в правлінні антихриста. Тому що Біблія дає точну відповідь на це питання. Біблія називає конкретні нації, які ввійдуть у світове правління.

І яким буде правління антихриста? Невже він буде настільки могутнім, що ніхто не зможе йому протистояти? Як це все відобразиться на нас? Відповіді на всі ці питання ми знайдемо у другій частині цього дивовижного пророцтва.

Третю світову війну не відвернути. Вона буде, тому що так говорить Біблія. Що ж нам залишається робити? Про це довідаємося наступного разу.

Далі буде.

«Битва екстрасенсів» негативно впливає на людей

Програми на вірєць «Битви екстрасенсів» викликають соціальну тривогу і ще більше знецінюють власні спроможності кожної конкретної людини. Глядач починає наділяти магією і надмірними знаннями тих, кого показують по телевізору, наприклад, екстрасенсів.

Соціальна тривога – це соціальне напруження. Це той базис, який з появою додаткових компонентів часто переходить у клінічну тривогу – починаються порушення сну, головні болі, депресія тощо. Тобто програми на вірєць «Битви екстрасенсів», «Слідство ведуть екстрасенси» тощо викликають і піднімають рівень соціальної тривоги. Такі телевізійні програми лише заробляють гроші, провокуючи людський страх, а потім і експлуатуючи його.

Після перегляду таких програм люди починають надіятися, що можна вирішити проблеми особистого життя за допомогою якоїсь окультистичної сили. Але важко уявити, щоб при запаленні апендикса людина лікувалася за допомогою маїї, а при переломі руки – вживала енергетичні переливи, відкривала-закривала чакри. Я впевнений на 100 відсотків, що такі пацієнти звернуться до традиційної класичної медицини.

Окрім соціальної тривоги, такого роду програми викликають страх, особливо у неповнолітніх. Дитина – істота, яка ще не набула власного психологічного захисту, у неї немає досвіду і можливостей психічної амортизації, щоб скинути надмірне напруження через спілкування з друзями і батьками.

Діти сприймають все надзвичайно щиро. Для кожної людини певною мірою характерне синкретичне мислення, але в дітей воно надмірно. Дорослі починають позбавлятися його в міру того, як соціалізуються. А в дітей все сприймається на абсолютну віру. Їхня уява про навколишній світ надзвичайно реалістична. Властивість дітей поглинати власні фантазії дуже велика. І якщо в цю фантазію вплітаються надмірна езотерика, крик, навіть анонси у вигляді цвинтарів, трупів, магичних шаманських ритуалів і так далі, то, зрозуміло, що дитина може не просто налякатися... Дитина може навіть проявити ті психічні розлади, які закладені в неї генетично.

У медичній практиці ми часто бачимо, що люди з психічними розладами на якихось етапах звертаються до нетрадиційної медицини, у тому числі до чаклунів, до магів, до ворожок і так далі. Були випадки, коли звернення за допомогою до так званої езотеричної медицини просто відтягнуло хворобу у часі, пацієнт не отримував вкрай потрібної термінової медичної допомоги. А йому треба було надавати не просто фахову допомогу, там треба було давати нейролептики, тому що йшлося про важкий психічний розлад, який навіть міг призвести до суїциду.

Тож «Битва екстрасенсів» і подібні окультистичні програми на українському телебаченні чинять негативний вплив на людей, на аудиторію, а особливо – на дітей і підлітків.

Олег ЧАБАН.

Доктор медичних наук, професор, академік АН ВО України, психіатр, психотерапевт.

«Чудеса трапляються там, де в них вірять, і чим більше в них вірять, тим частіше вони трапляються» (Д. Дідро)

Яке щастя, що я живу в країні, де так багато нагадує про Бога: золоті бані храмів, християнські свята, церковний передзвін... Усе це мимоволі проникає в найпо-таємніші куточки душі й зачіпає ніжні струни віри, яку так наполегливо намагається заглушити гомін рутини й повсякденних турбот.

Більшість моїх співвітчизників не вагаючись скажуть, що вірять у Бога. І як не намагався комуністичний лад викоринити будь-яку згадку про Бога, віру передавали з покоління в покоління, не даючи людям забути про найголовніше. Але те, про що мені хотілося б сьогодні поговорити з тобою, дорогий читачу, не зовсім звично навіть для людини, яка визнає існування Бога. Я хочу поговорити про віру, яка проникає значно далі свят та обрядів, церковного передзвону й золота храмів. Ця віра змінює світ усередині тебе, змушує жити не так, як усі, виходити за рамки комфорту й робити більше, ніж ти звик. Вона породжує у твоєї душі святе занепокоєння й постійну спрагу за Богом...

Коли ми були маленькими, вірити було простіше. Ми ще не пізнали мистецтва обману. Для нас усе, що говорили дорослі, здавалося правдою. І лише згодом ми почали дізнаватися, що слова: «Я тебе люблю» або: «Як твої справи?» можуть абсолютно нічого не означати.

Підрісши й переступивши поріг школи, ми стикнулися з величезним потоком знань, який зруйнував наш серпанковий світ фантазій. Бо виявляється, що все можна якось пояснити. І те, що дитині вчора здавалося таємничим і загадко-

Вірити, як дитя...

вим, під натиском формул і визначень утрачає колишній інтерес і значущість.

Ми це називаємо так: дитина пізнає життя! Вона вчиться бути лідером, усе брати під сумнів, відстоювати себе й свою позицію. І потім стає однією із нас – дорослою, певненою, самодостатньою, яка рветься до влади й контролю і майже не здатна вірити в те, що не можна пояснити логічно.

У дорослому світі прийнято цікавитися духовністю або на свята, або в моменти катастроф. Недарма одна з відомих приказок каже: «Як тривога, то й до Бога». Дорослі взагалі не люблять складних запитань – ми віддаємо перевагу чіткості й визначеності. Але щось вислизає від нас у цьому світі конкретики, щось дивовижне й таке бажане. Саме за цим, неземним і невловимим, тужить душа, почувши церковні дзвони або побачивши світанок над Карпатами. І тоді так хочеться скинути тягар буденності, знань і по-новому подивитися на життя. Ісус Христос сказав: «По правді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, не увійдете в Царство Небесне!» (Мт. 18:3). Виявляється, є те, чого дорослим потрібно вчитись у дітей.

Багато років працюючи вчителем недільної школи, викладаючи дітям віком від 3 до 13 років, я завжди дивувалася тому, як легко вони вірять Слову. Вони не насміхаються з чудес і щиро переконані, що Бог чує молитви. Діти не відокремлюють Бога від свого життя, не ставлять бар'єрів і перешкод. Вони вірять буквально. Чи не такої віри чекає від нас Бог? Щирої, простої, щоденної. Віри, що не віддає Богові куточок свого серця, а просто впускає Його у своє життя, у кожну подію кожного дня.

Ми звикли називати вірою визнання існування Бога. Але віра означає сьогодні жити так, начебто поруч зі мною фізично присутній Бог. Уявляти, як би змінилося наше ставлення до життя, якби ми так вірили? Коли читаєш Євангеліє, то бачиш, що учням Ісуса Христа було багато легко, коли Христос фізично був поруч із ними. З будь-якою проблемою, питанням, суперечкою вони відразу зверталися до Нього. Вони не виділяли для цього окремих днів, не записувалися до Нього на прийом, а просто в цей же момент відкривали Йому своє серце.

Набагато важче їм було, коли Його не виявлялося поруч: їх відразу охоплювали страх, паніка, приреченість – як у ситуації, коли шторм застав їх уночі посеред моря. І хоча вони вже багато разів переконувалися в могутності й силі Христа, їм не спало на думку кликати Його на поміч просто тому, що вони розуміли, що фізично це неможливо.

«Це неможливо», – говоримо ми. А Ісус каже: «... Тому, хто вірує, все можливе!» (Мр. 9:23). Людина, яка вірить не «про всяк випадок», а всім серцем, яка віддає Богові штурвал свого життя й говорить: «Ти, Господи, усе можеш!», насправді віддає Богові право управляти собою й погоджується з Його вибором, Його рішеннями, Його поглядом на обставини... А так вірити непросто.

Погодьтеся, набагато простіше вірити в Бога на відстані, по неділях і на свята. Але ось так близько розділяти з Ним життя, свої бажання, мрії, труднощі, радості... Нам, все-таки, хочеться зберегти якусь територію незалежності від Нього, уявної самотності. І щось усередині нас розривається на частини:

з одного боку, ми хочемо, щоб життя було сповнене чудес, з другого – ми так боїмося всього, що не вміщає наш маленький мозок, що воліємо жити, як усі, у зрозумілому й передбачуваному світі.

Щоразу, коли я бачу дитину, яка солідко всміхається уві сні, думаю: «Що їй сниться?». У неї ще не було яскравих вражень у цьому житті, вона ще добре й не бачить, але вже чомусь радіє... А потім малюки знайомляться з цим світом і так щиро тішаються жуками і павучками, пташками, котиками, квіточками... Їм так легко бути щасливими. Та згодом вони начебто забувають, що таке радість. Усе рідше на їхніх обличчях з'являється невідоме щастя.

«Не вигадуй», «не фантазуй», «до-силь у хмарах витати» – чи ж не ми, дорослі, спочатку вчимо дітей не вірити, а потім марно намагаємося повернути до віри? Може, ми не того їх навчаємо? Розповідаймо дітям про Бога, а вони навчать нас вірити!

Колись у мене вдома був великий акваріум, в якому жило багато золотих рибок. І ось одного вечора я помітила, що з ними не все гаразд. Рибки стали покриватися білим нальотом, кілька з них уже плавали догори черевцем на поверхні води. Маючи певний досвід, я зрозуміла, що інших риб уже не врятувати. Дві мої маленькі племянниці, побачивши, що ми виволоємо померлих рибок, почали плакати й молитися, щоб Бог урятував риб, що залишилися. Я просто мовчала, тому що розуміла, що нічого не допоможе: майже всі риби були з ознаками захворювання. Вранці я підійшла до акваріума з думками, що зараз побачу всіх риб мертвими, але була вкрай здивована, зауваживши, що всі вони були живі й здорові.

Щаслива випадковість? Збіг обставин? Ні – це був результат дитячої віри в живого Бога. Я дивилася на безтурботних грайливих рибок і розуміла, що

мені навіть на думку не спало молитися про них. У світі стільки проблем – війни, епідемії, голод... Хіба Богові є діло до моїх акваріумних риб?..

Може, нам, дорослим, пора прислухатися до слів Христа й відкрити насамперед своє серце для Бога – подитячому, просто й щиро. Впустити Його у свої будні й дозволити прикрасити свій світ барвами Неба. Дозволити Йому дивувати нас Своєю турботою, тішити Своїми справами. Дозволити Царству Божому прийти в наші оселі, у наші стосунки. Дозволити Йому жити в нас і через нас: обіймаючи нещасних, піклуючись про бідних, витираючи слюзи зневірених. Віра наближає нас до Неба, а Небо наближає до нас...

Закінчити роздуми про віру хочу чудовою історією, яку дуже люблю. І мені здається, що, приходячи у світ, ми знаємо про найголовніше набагато більше, ніж потім, коли навчимося жити.

«Після народження братика маленька Саша почала просити своїх батьків залишити її наодинці з немовлям. Однак ті побоювалися, бо не знали, чого можна чекати від чотирирічної дитини, яка здатна привертати своїх близьких до малюти. Однак Саша не виявляла жодних ознак ревності, поводилася з дитиною дуже гарно й наполегливо просила батьків залишити її з нею наодинці, тому зрештою вони погодилися.

Дуже втішена дівчинка увійшла в дитячу кімнату й причинила за собою двері, залишивши, однак, невелику щілину, достатню для того, щоб зацікавлені батьки могли зазирнути й прислухатися. Вони побачили, як маленька Саша обережно наблизилася до свого братика, так що її обличчя виявилось зовсім близько від нього, і тихо попросила:

— Братик, розкажи мені, будь ласка, який Він – Бог. А то я вже починаю забувати!».

Наталія ПЕДЧЕНКО.

Чи росте едемське дерево?

Якось колега, прийшовши на роботу, поділилася розповіддю про п'ятирічну доню.

Допитливе дівча, напевне, обдумуючи біблійні історії, несподівано задало матері запитання, яке дорослим навряд чи прийшло б у голову. У будь-якому разі я ніколи про таке не задумувався.

— Мамо, а чи росте зараз десь на землі дерево, з якого зірвали плід Адам з Євою?

Погодьтеся, запитання нестандартне, і не одразу зорієнтуєшся з відповіддю. Тож не дивно, що розгублена мама вирішила за краще відправити доню до тата.

А й справді: чи є десь зараз знамените дерево пізнання добра і зла? Вважаю, це не просто наївне дитяче запитання, над ним варто було б замислитися і дорослим.

З Біблії ми добре знаємо цю історію. Сам образ едемського дерева в усі часи і серед усіх цивілізацій – від юдейської релігії і до сучасного атеїзму – набув переносного і досить широкого значення. Це дерево стало образом спокуси, неслухняності, причиною первородного гріха і об'єктом, на який мимоволі скидали усі людські гріхи.

Едем уже в далекому минулому. Але наслідки необдуманого вчинку наших прабатьків ми відчуваємо й донині. Іншими словами, ми через кров і плоть, успадковану від наших, м'яко кажучи, неслухняних прабатьків, причетні до цього дерева. А от чи існує воно сьогодні?

Існує, люди добрі. І ми кожен особисто несемо не меншу відповідальність перед Богом щодо цього дерева, як Адам з Євою. Звичайно, ми не можемо тепер вказати точні географічні чи кліматичні координати цього чуда природи, бо дорога до Едему вже тисячоліття закрита для нащадків неслухняного прабатька. Але це дерево росте у серці кожної людини, і Творець пильно дивиться, як ця людина поводитися у своєму сердечному саду.

Як ми зауважили, дерево пізнання добра і зла було не просто фізичним об'єктом, який ніс у собі певну загрозу. На відміну від представників рослинного світу, які несуть потенційну небезпеку для довкілля через свою отруйність чи можливість фізичних поранень, це дерево було гарне, приємне, і його плоди, я вважаю, досить смачні. З фізичної та смакової точки зору воно було навіть кращим від усіх інших представників зеленого світу. У цьому дереві була захована внутрішня, духовна суть, яка була набагато важливіша його зовнішніх якостей. Це був символ слухняності Творцеві, порушивши який,

людина втрачала охорону та прихильність Творця. Ми не знаємо достеменно Божих задумів, чому Він вчинив саме так, посадивши оте дерево у саду, але розуміємо, що Господь хотів вберегти людей від чогось поганого. Бог знав, що у всесвіті є добро і зло. Перше Він подарував Адамові, даючи можливість насолоджуватися життям у Едемі, від другого хотів вберегти, щоб не зацьмарювати цього життя. Але, будучи Богом Справедливим, Він залишає людині право вибору. Як вона ним скористалася, ми добре знаємо.

І от ми втратили Едем, втратили щасливе та безтурботне життя. Натомість тепер ми знаємо, що таке добро і зло. Зачекайте, чи так уже ми й справді знаємо? Адам не розумів у той відповідальний момент, що зійти-сатана за своєю суттю є брехуном. І його запевнення, що Адам стане як бог, розуміючи що таке добре і що таке погано, є нічим іншим, як елементарною брехнею. На жаль, не стали ми ні розумішими, ні крапшими, ні добрими. Більше того, ми втратили почуття добра, яке було закладене Творцем у нашу сутність, і стали злими і змарнованими за своєю суттю. Ми сьогодні набагато краще знаємо, що таке погано, аніж те, що добре.

Розповідають, що колись один вельможа вирішив на практиці переконатися в тому, що зло приходить у життя людини через зовнішні чинники. Тобто коли новонароджену людину з дитинства позбавити впливу поганого оточення, вона виросте тільки доброю. Він відібрав кількох новонароджених дітей, побудував для них окреме приміщення і повністю ізолював від навколишнього світу. Через роки, коли ці діти вирости, його чекало гірке розчарування: добра не було, а зло, від якого оберігали тих нещасних, десь саме взялося у їхньому житті...

Песимістично, скажете ви. Що ж нам залишається сьогодні робити? Плисти за течією бурхливим потоком світового зла, який викликали наші прабатьки? Бо ж усі намагання філософів та мудреців усіх часів зрозуміти сутність добра і зла, втілити в життя справедливість та гармонію зазнавали фіаско. Чомусь усіма добрими намірами, виявляється, вимушується дорога в пекло. Невже ми втратили все?

Зовсім ні. Бог вигнав Адама з Євою з Едемського саду, але не відігнав від Себе. І хоча у людську свідомість, у плоть і кров прийшло зло, воно не змогло остаточно зруйнувати добра, яке Творець заклад у людську сутність. Воно живе й досі у серці кожної людини, постійно подаючи сигнали через обставини, совість, через Божі відкриття, Боже Слово.

Але найгучніше цей голос добра прозвучав через Божого Сина Ісуса Христа, Який залишив славу і

велич неба, щоб на злу, грішну землю принести промінь добра. І щоб цей промінь у серці кожної людини перетворився на яскраве полум'я, яке сильніше від будь-якого зла та неправди. Хоча людина і втратила незалежність, віддавши себе дияволу та злу, Бог залишив дерево пізнання добра і зла у серці людини, тим самим даючи право вибору.

Сьогодні перед кожним жителем планети стоїть той же вибір, що і колись перед Адамом. Але якщо Адамів вибір приніс йому смерть, сучасна людина може вибрати життя. Біблія про це каже: «Було тобі виявлено, о людю, що добре і чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно» (Михея 6:8). «Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та наслідня твоє» (5 Мойсея 30:19).

Диявол і до сьогодні обманює людей. Він на чорне каже біле і на біле – чорне. Він нашіптує людям брехню про те, яке солодке і приємне зло. Він пропонує людині сумнівні насолоди і переконує, що погане не таке вже й погане. Але люди, які слухають його, чомусь не знаходять у цьому заспокоєння. Десь у глибині сердечного саду, у заростях бур'янів та тернини лагідно шелестить дерево пізнання добра і зла і пропонує зцілення від сумнівів та тривог, від зла та гріха. І блаженний, хто скуштує плодів цього дерева.

«Ісус же сказав їм: Я хліб життя. Хто до Мене приходить, не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, ніколи не прагнущим. Я хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам» (Ів. 6:35, 51). Голос Божий і є тим голодом добра, який хоче повернути нас до втраченого Едему. І не просто повернути. Той, хто через Ісуса Христа вибере добро і життя, буде мати право на плоди ще одного дерева, яке росло у втраченому раю. Про це говорить остання сторінка Книги добра і життя: «Посеред його вулиці, і по цей бік і по той бік ріки дерева життя, що родить дванадцять раз плоди, кожного місяця приносячи плід свій. А листя дерев на вздоровлення народів» (Об. 22:2). І «блаженні, хто випере шати свої, щоб мати право на дерево життя, і ввійти брамами в місто!» (22:14).

Сьогодні, друже, ти стоїш перед деревом добра і зла. Перед тобою широка дорога зла та неправди, обману та лицемірства і вузька стежина добра, яка веде у життя вічне. Твої прабатьки зробили неправильний вибір. А який вибір зробиш ти?

Юр'ї ВАРНИЮК.

Коли Біблія заговорила

Я отримав Біблію давно. Її подарувала мені тітка Оля на день народження в сьомому класі. Тоді ця книжка здалася мені нецікавою збіркою незрозумілих оповідань. Я спробував погортати її, але дуже скоро закинув. Моя Біблія заніміла на полиці між іншими книжками й розпочала своє довге чекання.

Далі були закінчення школи, вступ до медичного інституту, словом, життя тривало. Мабуть, я ніколи й не задався би про свою Біблію, якби не випадок. Одного разу мій друг вирішив довести мені, що довголіття – це подарунок, який можна заслужити. Я з цим ніяк не погоджувався. Ми довго сперечалися, наводили різні аргументи, та все ж залишилися кожен на своїй позиції. Тоді я вирішив проштудіювати відповідну медичну літературу, спробував заручитися підтримкою інших студентів-медиків. Однак друзі просто посміялися над предметом наших досліджень, а в підручниках суттєвої відповіді я не знайшов. Що ж, зібравши всі свої думки, я йшов доводити товаришів свою правду. А мій друг прийшов на зустріч із... Біблією.

— Ти віриш, що Бог існує? – запитав Віталік.
— Звісно, вік атеїзму давно минув, – відповів я.
— Тоді ти повинен погодитися, що Боже Слово – правда.

— Ну, припустимо. А до чого тут довголіття?
— На, читай.

І я прочитав. Це була п'ята з десяти Божих заповідей – заповідь з обітницею. Я не прийняв тоді цих слів, не зміг умістити. Та, прийшовши додому, вирішив ще раз перечитати цей текст. Я читав заповіді одну за одною і розумів, що в цих словах були закладені правила життя в ідеальному суспільстві. Я захотів дізнатися, чи працюють ці заповіді, чи живе хтось так. І читав, перечитував і дивувався прочитаному. Відтак спробував «приміряти» заповіді на своє життя і з боєм зрозумів, що не можу так жити. Я не годжусь для ідеального суспільства.

Розчаруванню не було меж. Я кинув Біблію на стіл. Книжка зачепилася за лампу й розгорнулася на Євангелії від Івана. Я почав читати про Ісуса. Уперше думав про те, про що чув багато разів. Бог помер за мене, щоб я міг потрапити в ідеальне суспільство – у число Божих дітей. Я заховав свою Книгу і вирішив поговорити з другом.

Так я познайомився з Біблією. Слово Боже змінило моє життя. Я знаю секрет довголіття і ще неймовірну кількість секретів. Їх відкриває мені Великий Автор мудрості, неповторний та люблячий Бог.

А ви ще не відкрили секрет довголіття? Знайдете його у Слові Божому – у Книзі Вихід, розділ 20, вірш 12.

О. С.

Нині вельми популярно тримати на своїй полиці Біблію. У деякого вона стоїть поміж розпусністю Гі де Мопассана, психологізмом Достоевського і епічністю Вергілієвої «Енеїди». У деякого – поряд з Кораном, Ведами та Упанішадами і працями стародавнього Конфуція. Ця книга вважається просто літературним твором, хай навіть шедевром, який варто прочитати для розширення світогляду, але навряд чи вдасться повністю зрозуміти. Або черговою релігійною книгою, яку треба приймати «без розуміння, просто як догму».

Звичайно, «легенди» про створення світу, про небесну ману і десять заповідей, вивчення яких входить у шкільну програму, – це просто, але те, про що йдеться далі, «нормальна людина зрозуміти не може». Такі чи подібні висловлювання не раз доводилося мені чути навіть від людей, котрих я вважала дуже начитаними і мудрими. Пам'ятаю, що тоді була студенткою і недавно повернулася до Христа. Слово Боже відкривалося мені, ставало таким близьким та зрозумілим, і було дуже важко збагнути, чому такі розумні люди, як мої викладачі, кажуть, що мало що в ній розуміють. По-особливому ображало те, що біблійні історії називалися легендами та вигадками, живі слова Христа – догмами, а авторство приписувалося людям. І лише з часом, набуваючи певного духовного досвіду, я зрозуміла, що ніхто не може переконати людину, що Христос – Господь, що Біблія – істинне Слово Боже, якщо Сам Бог не відкриє їй цього, якщо Сам Бог не заговорить до людського серця. Недаремно ж Христос у Своїй Первосвященницькій молитві благав Отця щодо Своїх учнів: «Освяти Ти їх правдою. Твоє слово – то правда!» (Ів. 17:17). А до юдеїв, як і до безлічі інших людей, які не хочуть прийти до Господа, Христос зі смутком казав: «Навіть слова Його (Божого) ви не маєте, щоб у вас перебувало, бо не вірите в Того, Кого Він послав. Дослідіть не Писання... Вони ж свідчать про Мене! Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя» (Ів. 5:38-40).

Зробімо ж ще одну спробу дослідити істинність Біблії та її вплив передусім в суспільному та історичному контексті. Дуже чітко та логічно це виклав Джозх Макдауел у книзі «Незаперечні свідчення», саме його докази ми й наведемо нижче. Автор цієї книги зазначає: «Коли я

Біблія – істинне Слово Боже

ще був невіруючим, то робив безліч спроб відкинути Біблію як Слово Боже, звернене до людей. Зрештою, я зробив висновок, що така критика Біблії – це ніщо інше, як марне базікання упереджених чи просто неосвічених людей. Біблія гідна того, щоб займати окрему полицю, причому найголовнішу, тому що вона унікальна».

Біблія унікальна цілісністю

Це Книга, яку писали протягом 1600 років, протягом життя 60 поколінь, писали більше ніж 40 авторів з усіх прошарків населення (серед них були царі, пастухи, солдати, рибалки, пророки, священники, поети, державні діячі та вчені, митник, рабін, який жив, виготовляючи намети, і лікар не єврейського походження). Писали її в різних місцях: у пустелі, у темниці, на схилі пагорбу чи в замку, під час подорожей, у заслання, у ході військових дій та у мирний час. Одні автори були у піднесеному настрої, інші в горі та відчаї.

Писали Біблію на трьох континентах: в Азії, Африці та Європі, трьома мовами (івритом, арамейською та грецькою). Сам текст Священного Писання належить до цілого ряду літературних жанрів. Тут історичні замітки, закони (громадянські, кримінальні, етичні, ритуальні та гігієнічні), релігійна поезія, дидактичні трактати, лірика, притчі і алегорії, біографії, особисте листування, спогади і щоденники, не говорячи вже про суто біблійні жанри – пророцтва і відкриття.

Ця книга включає в себе сотні тем, які часто викликають суперечки. Але автори Біблії трактують їх у гармонії і єдності. Від Буття до Об'явлення всі вони розповідають одну й ту ж історію про викуплення людини Богом. Усе це робить Біблію не просто антологією (збіркою книг), а єдиним цілим. Антологію добирає укладач, але такого укладача в Біблії не було.

Одного разу до нас додоמו прийшов представник передплатного видання «Бібліотека західної літератури». Він показав нам рекламний проспект серії і розповів про неї за п'ять хвилин, але про Біблію ми з ним проговорили півтори години.

Я запропонував йому взяти всього десять письменників – з одного соціального прошарку, одного покоління, одного місця, одного континенту, які пишуть однією мовою – і всього одну спірну тему. Зауважу це при тому, що автори Біблії розкривають сотні спірних тем у гармонії та згоді. «Чи прийдуть ці автори до згоди?». – «Ні!» – відповів він, подумавши. – «І що ми отримаємо у підсумку?». – «Хаос», – відповів він дуже повільно. А через два дні він присвятив своє життя Ісусу – головному герою Біблії.

Той, хто щиро шукає істину, має щонайменше уважно розглянути таку

унікальну книгу, про яку один з професорів у розмові зі мною зауважив: «Якщо ви розумна людина, то за умови, якщо ви шукаєте істину, ви будете читати цю єдину книгу».

Неймовірна популярність

Біблія досягла неймовірної кількості читачів і перекладена на більше мов світу, ніж будь-яка інша книга. Можливо, буває так, що деякі книги розходяться більшим тиражем, ніж ця, але через певний час вони втрачають свою цінність та актуальність.

Більше того, Біблія була першою в історії надрукованою книгою. Саме її латинський варіант, так звану Вульгату, видрукував Гуттенберг на своєму друкувальному верстаті. За даними Біблійного товариства, для задоволення попиту на Біблію у світі в середині XX століття треба було цілодобово що три секунди випускати по одному примірнику, тобто 20 примірників за хвилину, понад 22 тисячі щоденно.

Унікальність перекладів

Біблія була однією з перших великих книг, перекладених на іноземну мову. Септуагінта – грецький переклад давньоєврейського тексту Старого Заповіту – з'явився приблизно у 250 році до Р. Х. За кількістю перекладів, повторних перекладів та переказів у Біблії немає суперників.

Виняткова життєздатність

Біблія писалася на досить недовговічному матеріалі. Тому протягом віків до винайдення друкувального верстата її доводилося безліч разів переписувати. Але це не погіршило її стилю, не пошкодило точності, не знищило її. Порівняно з пам'ятками античної літератури, до нас дійшло більше рукописних копій Біблії, ніж 10 будь-яких творів класичної літератури, разом узятих.

Євреї зберігали її набагато ретельніше, ніж інші рукописи в історії. Вони слідували за кожною буквою, складом, словом та абзацом. У єврейському суспільстві існували цілі класи людей, єдиним завданням яких був ретельний контроль за збереженням та розмноженням біблійних матеріалів. Хто й коли перераховував усі букви та склади у всіх творах Платона чи Аристотеля, Цицерона чи Сенеки?

У статті, розміщеній на сторінках одного з американських видань, йдеться: «Чи не дивно, що тексти Шекспіра назбирали набагато більше різночитань, ніж текст Нового Заповіту. Причому останній існував близько півтора тисячоліття лише в рукописному варіанті. Суперечки щодо

Біблії виникають лише через різні її тлумачення, а не сумніви щодо самих слів. У той же час у кожній з 37 п'єс Шекспіра є «темні місця», різночитання яких прямо впливає навіть на сам зміст того чи іншого епізоду».

Разом з тим Біблія пройшла через жорстокі переслідування. Її спалювали, забороняли, оголошували поза законом від епохи римських імператорів і дотепер. Яка філософська, релігійна, психологічна книга, який літературний твір класичних чи нинішніх часів були так часто критиковані, як Біблія? Яка книга вистояла під таким вогнем отрути та скептицизму? Але життєздатність Біблії дивовижна, вона продовжує стояти твердо, як скеля. Її дотепер люблять, читають і вивчають мільйони людей.

Унікальність біблійного вчення

«В античному світі було немало способів передбачення майбутнього, – зазначає Вільбер Сміт. – Однак у всьому діапазоні грецької та латинської літератури, яка, як і Біблія, вживає слова «пророк» та «пророцтво», ми не виявляємо передбачення жодної великої події, яка має статися у далекому майбутньому, жодного пророцтва про Спасителя... Магометанство (мусульманство) не може вказати ні на жодне пророцтво про прихід Магомета, яке було б зроблене за сотні років до його народження. Так само й жоден із засновників культів не має у своєму розпорядженні стародавнього тексту, який конкретно передбачає його появу».

Один з колишніх президентів Далласької богословської семінарії зауважив: «Біблія – це не така книга, яку людина захотіла б написати, якби могла; і змогла б, якби захотіла». Біблія не приховує гріхів своїх героїв. Прочитайте сучасні біографії, і ви побачите, як вони намагаються затуманити чи проігнорувати темні сторони людей. Більшість, скажімо, геніальних письменників виводяться святими. Біблія ж чинить не так. Вона просто оповідає нам про те, як все відбувалося насправді. У мене часто запитують: «Для чого було писати про гріх Давида і Вірсавії?». Що ж поробиш, у Біблії є звичка розповідати про все чисту правду».

Історична достовірність

Роберт Дік Вілсон, який знав понад 45 мов і діалектів, прийшов до такого висновку: «Результатом 45 років вивчення Біблії було постійне зміцнення віри у те, що Старий Заповіт є точною оповіддю про історію ізраїльського народу». Від першого розділу Першої Самуїлової книги до Другої книги хронік включно ми можемо прослідкувати за п'ятьма віками історії народу Ізраїлю. «Кембриджська історія стародавності»

вказує, що «ізраїльтяни, безумовно, були геніальними істориками, і Старий Заповіт втілює найдавніший зі збережених історичних описів».

Ні в Єгипті, ні в Вавилоні, ні в Ассирії і Фінікії, ні в Греції та Римі, ні в германських народів, ні в Індії, ні в Китаї немає згадки про те, звідки походять ці народи, ким були їхні перші вожді, якими були їхні імена.

Разом з тим безліч історичних документів підтверджують істинність подій, описаних в Біблії. Новозаповітні оповіді підтверджуються цитатами римських істориків та інших діячів того часу, зокрема Корнелія Тацита, Йосипа Флавія, Светонія та Плінія Молодшого.

Сила впливу на світову літературу

Хтось з літературознавців зауважив, що якби всі примірники Біблії в тому чи іншому місті були знищені, що Книгу можна було б відновити завдяки її цитатам на полицях міської публічної бібліотеки. Існують монографії майже про всіх великих письменників, присвячені тому, наскільки на них вплинула Біблія. Вона надихнула багатьох на створення проповідей, промов, суперечок, вчених праць, творів художньої літератури та мистецтва, хвалебних гімнів. Ніяка жодна книга не породила такого неосяжного об'єму творів серед стількох народів і стількома мовами. І потік цих творів не міліє, а навпаки, набирає силу.

Отже, проаналізувавши все, стає зрозуміло, що Бог безпосередньо впливає на історію, культуру і передусім на людину. Те, що сказане в Біблії, відбувалося насправді, те, про що звіщали пророки, або вже здійснилося, або здійснюється. Водночас біблійні пророки не мали жодної влади над виконанням своїх пророцтв і ніколи не говорили, що передбачають своєю владою. Вони називали себе пророками Живого Бога. Сам Живий Бог – Той, Хто безпосередньо стоїть за їх виконанням.

Але найбільш вагомим доказом істинності Біблії є те, що це єдина книга з-поміж інших релігійних чи філософських писань, яка здатна кардинально змінювати людину: її внутрішній стан, думки, бажання, поведінку. Біблія не просто вдосконалює, робить людей мудрішими, кращими, вона робить їх новими, змінюючи саму природу людини. Недаремно Святе Писання прямо називає це «новим народженням». Доказом цього є тисячі свідчень людей, які пережили на собі вплив Біблії і змінили своє життя. Іноді Біблія змінює життя за роки, а іноді й за миті, коли люди, яких вже відкинуло суспільство як непотрібних, стають його повноцінними членами.

Ви можете сміятися над Біблією, зневажати її, але в ній є сила. Вона змінює життя людей. Вона може зробити це і з вами.

Підготувала Ольга МІЦЕВСЬКА.

Як успадкувати вічне життя

«І коли вирушав Він у путь, то швидко наблизивсь один, упав перед Ним на коліна, і спитався Його: «Учителю Добрий, що робити мені, щоб вічне життя успадкувати?» (Мр. 10:17). Дотепер я не зустрів жодної людини, ні бідної, ні багатой, яка прибігла б до мене, впала на коліна і благала би відповісти на питання: «Що мені робити, щоб народитися згори?». А той чоловік був наполегливим! Деякі, можливо, уявляють собою, як цей юнак раптом підбігає до Ісуса і спокійно, холодним, стриманим, поважним тоном запитує Його, що треба робити, щоб успадкувати вічне життя. Але все було зовсім інакше. Цей юнак серйозно ставився до питання спасіння!»

Він не лестив Ісусові, не назвав Його «благим Господом». Він був чесним. Він знав, що якщо назве Ісуса Господом, буде змушений робити все, що Той звелить! У багатьох християн сьогодні немає такого ставлення. Вони називають Ісуса Господом, однак не роблять того, що їх просить Господь і що вчить Слово Боже. Вони кажуть «амінь» під час проповіді, але не застосовують почутого у своєму житті. У них є вуха, щоб слухати, але вони не виконують того, про що каже їм Дух.

І як Ісус допомагає тому ревному юнакові, який шукає спасіння? «Знаєш заповіді: Не вбивай, не

чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво, не кривди, шануй свого батька та матір». А він відказав Йому: «Учителю, це все виконав я ще змалку».

Ісус процитував останні шість з десяти заповідей, кожна з яких торкалася стосунків між людьми. Юнак відповів, що дотримується цього з дитинства. Мабуť, так і було. Ми бачимо його серце, що прагне Бога. Однак Ісус спеціально пропустив перші чотири заповіді, що стосуються відносин людини з Богом – не мати інших богів чи ідолів, крім Господа. Іншими словами, ніщо в нашому житті не може бути більш важливим, ніж наша прив'язаність, любов та посвячення Богові.

Той юнак не виконував цих заповідей і не хотів цього робити. Ісус виявив ідолів у його житті. «Ісус же поглянув на нього з любов'ю, і промовив йому: «Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, і матимеш скарб ти на небі! Потому приходить та й іди вслід за Мною, узявши хреста» (Мр. 10:21).

Зауважте, Ісус полюбив цього хлопця! Але як Він виявив Свою любов до нього? Чому Він просто не попросив його помолитися молитвою грішника, сподіваючись, що згодом той сам залишить цих ідолів? Зрештою, він же був найкращим кандидатом з його ревністю, щоб спаситися. Ісусу треба було лише закинути сітку, і в Нього був би багатий і видатний послідовник! Але Ісус полюбив його. І сказав істину – дуже різке слово, ризикуючи втратити натхнен-

ного і впливового чоловіка. Ісус подивився йому у вічі і сказав, що дечого йому не вистачає – не ревності, але готовності у серці та розумі залишити все, що в нього є.

Юнак «засмутився тим словом і пішов, зажурившись, бо великі маетки він мав! І поглянув довкола Ісус, та й сказав Своїм учням: «Як тяжко отим, хто має багатство, увійти в Царство Боже!».

Цей чоловік, який був таким наполегливим, відходить засмученим! «О Ісусе, як Ти міг зробити таке? Людина прийшла така захоплена, а після Твоеї проповіді пішла засмучена. Хіба Ти не знаєш, що потрібно закінчувати служіння на високій ноті? Твоя проповідь має надихати людей, а не пригнічувати їх. Якщо Ти будеш ставитися так до ревних людей, особливо якщо вони багаті та впливові, вони перестануть приходити на служіння. Піди за ним, зм'якши Свої слова; через певний час він усе зрозуміє!» – ось що міг би почути сьогодні Ісус від членів церковної ради!

А що зробив Ісус після того, як багатий юнак пішов? Він не побіг услід за ним, щоб повернути його. Він повернувся до Своїх учнів і сказав їм: «Мої діти, як тяжко отим, хто надію кладе на багатство, увійти в Царство Боже!» (Мр. 10:24).

Ідол – це те, що ви любите, на що надієтеся і чому приділяєте більшу увагу, ніж Богові! Цей юнак не хотів залишити свого ідола і йти за Ісусом. Для деяких людей ідолами є популярність серед собі подібних; для інших – спорт, їжа, телебачення чи музика. Цей список можна продовжити. Те, що може бути ідолом для одного, не обов'язково є ідолом для іншого. У Книзі Левит, 26:1, Бог каже:

«Не зробите собі божків та ідола, і кам'яного стовпа не поставите собі, і каменя з фігурами не покладете в вашій Краї, щоб кланятися перед ними. Бо Я Господь, Бог ваш!». Ви самі робите собі ідолів, люблячи і довіряючи чомусь більше, ніж Богу!

Ісус не намагався заманити юнака благословеннями Царства. А тепер зі здивуванням погляньмо на те, що Він далі сказав Петру та решті учнів: «А Петро став казати Йому: «От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом». Ісус відказав: «Поправді кажу вам: немає такого, щоб дім полишив, чи братів, чи сестер, або матір чи батька, або діти чи поля ради Мене та ради Євангелії, і не одержав би в сто раз більше тепер, цього часу, серед переслідувань, домів, і братів, і сестер, і матерів, і дітей, і піль, а в віці наступному вічне життя» (Мр. 10:28-31).

Тепер Ісус подивився на тих, які вже залишили все, щоб йти за Ним, і сказав: «Ви отримаєте у стократ більше, ніж залишили... а у віці наступному життя вічне». Якби мотивом ходіння Петра, Івана, Якова чи Андрія за Ісусом були гроші, вони ніколи б не залишили свій бізнес. Вони не знали нічого про обітницю стократної нагороди. Вони вперше чули про це. Вони знали, що в Ісуса було слово життя, і тому залишили все – гроші не були ідолом у їхньому житті.

Бог ніколи не вимагав від людини бути досконалою, щоб йти за Ісусом. Він лише вимагав покори Йому! Як бачимо, цей молодий законний володіль більш досконалими характеристиками, ніж Петро. Однак Петро був готовий зробити все, про що попросить його Господь. Ось що мав на увазі Ісус, коли закликав нас залишити все, щоб йти за Ним.

Джон БІВЕР.

МАЙЖЕ БУВАЛЬЩИНА

Два гаманці

Зустрілися якось два гаманці: Товстий і Худий. Товстий презирливо поглянув на Худого та й каже:

— Ну, друже, тебе й гаманцем назвати не можна. Так схуднути! Жах! Худий, анітрохи не засмутившись, відказав:

— Мене це не хвилює. А чому це в тебе така задишка?

— Яка така задишка?.. У мене все гаразд. Навіть більш ніж гаразд. Я настільки розповнів, що став гордістю свого господаря! Я навіть на підвищення пішов! — задоволено відповів Товстий.

— На підвищення? — зацікавився Худий. — Це як?

— Раніше він мене в кишеню клав, а тепер — у свій новий шкіряний портфель. Турбується про мене!..

— Зрозуміло... А мій господар про інше турбується, — задумливо мовив Худий.

— Воно й видно! Ти зовсім на бідолаху перетворився. Лише ребра стирчать. І про що там твій господар думає?.. — насміхався Товстий.

Худий гаманець захоплено почав розповідати:

— Мій господар про інших людей турбується! На минулому тижні я побував в одній сім'ї... Там чоловік утратив роботу, а жінка дуже засмучена, бо в них двоє дітей, ще й третє має народитися... Ніколи не забуду, як вони дякували Богові після того, як я майже наполовину спорожнів. Ти не

уявляєш, яка це радість — розуміти, що ти можеш зробити комусь добро!

Товстий здивовано запитав:

— А що це таке — робити добро?

— Це означає допомагати тим, хто має в цьому потребу. Скажімо, ділитися грошима з тими, хто їх не має. Наприклад, для тієї сім'ї гроші були дуже потрібні.

— О ні! Віддавати? Я так не зможу. Я звик брати, брати, брати... — сказав Товстий гаманець, витираючи піт з чола. — Ох!

— Слухай, друже, ти ж скоро пошвах тріснеш! Тобі ж важко так жити!

— Ох!.. — знову застогнав Товстий. — А кому нині легко?..

Дуже серйозним тоном Худий гаманець промовив:

— Я маю тебе попередити. Знаєш, що може з тобою статися?..

Товстий перелякався:

— Що?!

— Зараз у тебе задишка. Потім ти не зможеш ходити. А потім... у тебе зупиниться серце.

— Я не хочу!.. Ой, здається, вже зупиняється!..

— Тобі треба негайно схуднути. Ходімо, я знаю, як тобі допомогти.

Минуло півроку. Два гаманці зустрілися знову. На цей раз Товстий значно схуд і повеселішав. Він почав захоплено розповідати Худому про сиріт у притулку, які раділи новорічним подарункам, про слюзи щастя на очах у самотньої бабусі, про хворого на лейкемію хлопчика, в якого тепер є кошти на лікування... Розповідав із сяючими очима, а Худий гаманець усміхався, слухаючи його, і думав про те, скільки ще на світі є товстих гаманців, яким потрібно схуднути...

Ольга НОВИКОВА.
notelandia.net.

Дорогі друзі!

Передплата-2016 розпочалася. На жаль, у зв'язку зі стрімким подорожчанням поштових і друкарських послуг ми змушені змінити вартість передплати.

Умови передплати:

один примірник — 110 грн. за рік;

19 примірників (0,5 кг) — 650 грн. за рік;

38 примірників (1 кг) — 850 грн. за рік;

78 примірників (2 кг) — 950 грн. за рік.

Кошти можна переказати на рахунок:

26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

(з обов'язковою приміткою

«Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)

або поштовим переказом на адресу:

Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя

«Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1,

Івано-Франківськ, 76002

(з обов'язковою приміткою

«Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Церква «БЛАГОДАТЬ»

с. Софіївська Борщагівка, вул. Київська, 40

НЕДІЛЯ — 10 год.

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

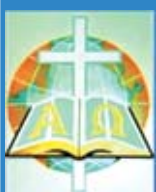
ЧЕТВЕР — 18.30.

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viruuy.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ

о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ

о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТИВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)
НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15; (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ, вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надзерна, 1; КОЗОВА, вул. Шкільна, 13;
ВИШНИВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; ЧОРТКІВ, вул. Незалежності, 76;
с. КАМ'ЯНИКИ, вул. Тернопільська;
с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
тел. +39 (329) 735-26-92.

№ 11 (202)
листопад 2015 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruuy.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.